

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 168, Έτος 18ο, Δεκέμβρης - Ιανουάριος 2012

ΜΙΑ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Λίγες μέρες πριν τα Χριστούγεννα (2011), παρακολούθησαμε μια εορταστική εκδήλωση που οργανώθηκε από την Μητρόπολη Αμαρουσίου Κηφισιάς και Ωρωπού και παρουσιάστηκε στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Πεύκης. Το θέμα της χριστουγεννιάτικης αυτής γιορτής ήταν αφιερωμένο στον μεγάλο μας λογοτέχνη Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη μια και έχουν συμπληρωθεί 100 χρόνια από το θάνατό του.

Την γιορτή ξεκίνησε μια πολύ ενδιαφέρουσα ομιλία Καθηγητού, πλην όμως το ενδιαφέρον των θεατών, που επλημύρισαν την μεγάλη θεατρική αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου, παρά την κακοκαιρία, έκλεισαν και ενθουσίασαν δύο παιδικά κατηχητικά σχολεία από τους αυτούς κατηχητές λειτουργούμενα. Το ένα κάθε Σάββατο στον Ι. Ναό Αγίου Παντελεήμονος Πεύκης και το άλλο κάθε Κυριακή στους Αγίους Αποστόλους Πεύκης.

Ο ζήλος των ακούραστων κατηχητών αλλά και το ενδιαφέρον των προϊσταμένων των Ι. Ναών, που σε τίποτα δεν διστάζουν προκειμένου να καταστήσουν πρόθυμη, ευχάριστη και δημιουργική την προσέλευση και παρουσία των παιδιών, έχει συντελέσει στο να διατηρείται, δόξα τω Θεώ, για αρκετά έτη ο αριθμός των μικρών μαθητών υπερμεγέθης!

Πάνω από 100 μαθητές συγκεντρώνονται στα δύο αυτά κατηχητικά κάθε εβδομάδα και διδάσκονται παίζοντας, τραγουδώντας και μαθαίνοντας πως να ζήσουν σαν Έλληνες και Χριστιανοί Ορθόδοξοι.

(Συνέχεια στη σελ. 2)

Το έργο της Εκκλησίας

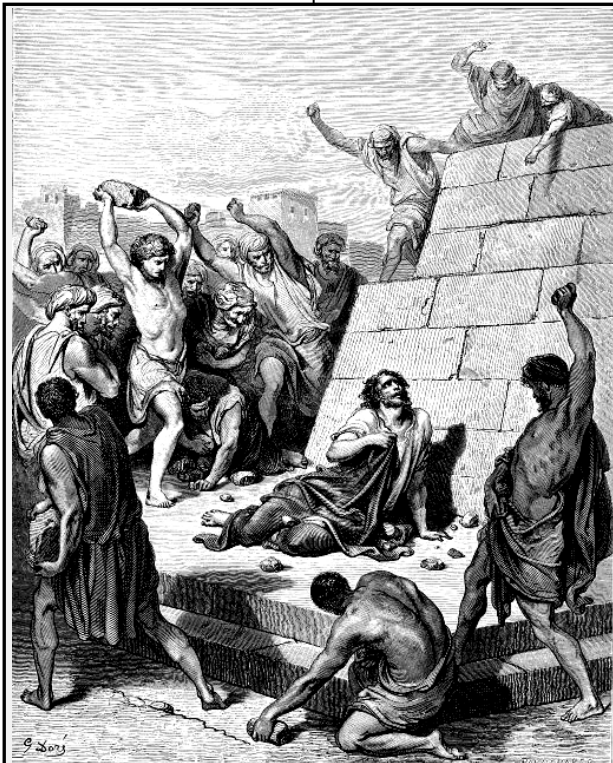
(Από την εφημερίδα «Επάλξεις», αρ. φυλ. 638, Ιανουάριος 2012).

Πολλές και αντιφατικές γνώμες υπήρξαν κατά το παρελθόν αλλά και στις ημέρες μας για την υφή και το έργο της Εκκλησίας.

Οι ιουδαίζοντες π.χ. Χριστιανοί θεωρούσαν την Εκκλησία ως συνέχεια του εβραϊκού ναού και το έργο της ως συνέχεια της λευιτικής ιερωσύνης του εβραϊκού τελετουργικού. Είναι γνωστό, άλλωστε, πόσο οι προασπιστές αυτοί της περιτομής δυσκόλεψαν το έργο της Εκκλησίας και μάλιστα την αποστολή του Αποστόλου Παύλου, ο οποίος, για να τους αποκρούσει, συνεχώς τους υπενθύμιζε ότι ο Κύριος ως άνθρωπος δεν προέρχεται από την φυλή του Λευί, ώστε να είναι φορέας της λευιτικής ιερωσύνης, αλλά εκ της φυλής του Ιούδα και προσφέρει, σύμφωνα με την βασιλική ιερωσύνη, τον εαυτόν του υπέρ της του κόσμου ζωής τε και σωτηρίας.

Οι δε Χριστιανοί που είχαν επηρεαστεί από τον στωικισμό, τον νεοπλατωνισμό και γενικά από τον ινδουισμό, εξέλαβαν τον χριστιανισμό ως μία θεωρία που ενισχύει τον άνθρωπο να αποφύγει την ύλη, τον κόσμο και την ενασχόληση με τα κοινά. Άλλοι δε, θεώρησαν την Εκκλησία ως μία στρατιά του καλού που αγωνίζεται κατά του κακού όχι μόνον πνευματικά αλλά και στρατιωτικά, σύμφωνα με τις αρχές του δυϊσμού. Απ' την άλλη μεριά, οι λατινίζοντες πρέσβευαν ότι η Εκκλησία είναι μία, θεία εξουσία-κράτος Θεού, που πρέπει να επιβάλλει πάνω στην γη τον νόμο του Θεού. Τα δε γερμανικά

(Συνέχεια στη σελ. 2)

Ο λιθοβολισμός του Πρωτομάρτυρος Στεφάνου

Και η Πολιτική είναι του Χριστού

«Έπισκέψασθαι οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ἡμῶν μαρτυρούμενους ἑπτὰ, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης» (Πραξ. στ' 3).

Την 23^η Ιανουαρίου τρέχοντος έτους ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κηφισιάς, Αμαρουσίου και Ωρωπού κ. Κύριλλος κάλεσε τους κατηχητές της περιφέρειάς του για το κόμισμο της πατροπαράδοτης πρωτοχρονιάτικης πί-

τας. Επωφελούμενος της παρουσίας των, άνοιξε τους κρουνοὺς της Ελληνορθόδοξης πίστης και εκφράστηκε όσο ελάχιστοι -μέχρι τώρα- επίσκοποι έχουν εκφραστεί.

Ξεκίνησε τον «εορταστικό» (δραματικό) λόγο του θεμελιώνοντάς τον εις τα ηθικά αίτια του ξεπεσμού που προκάλεσαν την οικονομική κρίση, μη αμελώντας να ξεχωρίσει τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο σήμερα στοχεύεται η Ελλάδα από τους κληρονόμους εκείνου του φαρμακερού σχεδίου του Κίσινγκερ.

Ερμηνεύοντας με απλά λόγια αυτές

τις μαύρες παρακαταθήκες, που, δυστυχώς, συνοδεύουν την Ελλάδα τους τελευταίους καιρούς σαν την σκιά της, ασφαλώς και έγινε κατανοητός ο Επίσκοπος από τους ακροατές του. Εκείνη την ώρα, έστω και αργά άνοιγε διάπλατα την ερμητικά κλεισμένη πόρτα των θρησκευομένων προς την πολιτική, απελευθερώνοντάς τους, ώστε να ασχολούνται ελεύθερα και υπεύθυνα με τα πολιτικά νοήματα, πράγμα που μέχρι τώρα εν πολλοίς εθεωρείτο ταμπού.

Συστήθηκε στη συνέχεια στους κα-
(Συνέχεια στη σελ. 4)

ΜΙΑ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Ήχησε, έλαμψε και άστραψε ο τόνος της φωνής τους, όταν ξεκίνησαν όλα μαζί αυτά τα παιδιά να υμνήσουν την Γέννηση του Χριστού, υπό την καθοδήγηση του επικεφαλής κατηχητού των, ψάλλοντας τα κάλαντα, κάθε ελληνικής «φυλής» και απόχρωσης, από της εποχής του Βυζαντίου μέχρι σήμερα. Αφυπνίστηκε ξαφνικά ο βομβαρδιζόμενος από τα οικονομιστικά σκοτάδια και τις απειλητικές «οφειλές» και μάλιστα Έλληνας, που παρακολούθησε την παράσταση και χειροκροτούσε ενθουσιασμένος το «ερό» παιδομάνι που τον ενέπνεε. Χάρηκε και ο -μεταξύ τους ευρισκόμενος- γράφων, και θυμήθηκε ένα από τα αθάνατα διηγήματα του Παπαδιαμάντη, μια και προς τιμήν του είχε οργανωθεί αυτή η γιορτή.

Κάπου μας έδωσαν ένα ηχηρό μήνυμα αυτά τα μικρά παιδιά με την ζωντάνια της αθωότητάς τους, που θα πρέπει να το διακρίνουμε να το πιστεύσουμε και να αισιοδοξήσουμε διώχνοντας την μελαγχολική διάθεση που προσπαθούν υπερπατριώτες να μας επιβάλουν! Συμπέρασμα, μπορούμε να αντιδράσουμε, όπως αντέδρασε και ο Παπαδιαμάντης διηγούμενος ένα από τα ωραιότερά του διηγήματα: «Τρία ήμερόνυχτα σχεδόν έβρεχε, είχε βρέξει όλον τόν Όκτώβριον και τόν Νοέμβριον, και μέρος τού Δεκεμβρίου. Τόν Ίανουάριον όμως είχον άγιασθεί τὰ νερά, κι' είχον «φωτισθεί νοτιές». Έξηκολούθησεν αυτός ό καιρός ύγρός και άστατος επί μήνας».

Αυτά μας λέει ο Παπαδιαμάντης ξεκινώντας το διήγημά του «Ο Καλούμπα», ομιλώντας για πρωτοφανή κακοκαιρία της εποχής του και προβάλλοντας με χαριέστατο λογοτεχνικό τρόπο την απτότητα αθωότητα συμπολίτη του, που έδωσε με το θάρρος και την ψυχραιμία του ανακούφιση στους συμπατριώτες του, φαιδρύνοντας τις απειλητικές εντυπώσεις της καιρικής συμφοράς!

Παρηγορήθηκαν και ξαναβρήκαν το ηθικό τους, όσοι άκουσαν μέσα στην πολυήμερη κοσμοχαλασιά της βροχής, των κεραυνών, ακόμα και σεισμών, τον Καλούμπα! Ένα πολύπαθο και «αδιόρθωτο» λαϊκό τύπο, να διέρχεται τον δρόμο, ως συνήθως, τραγουδώντας τα μερακλιδικά του «άσματα» σαν να μην συμβαίνει τίποτα!

«Άς πân να ίδούν τὰ μάτια μου,
πώς τὰ περνά ή άγάπη μου,
Μούπαν άλλου κι' άγάπησε
κι' έμένα μ' έπαράτησε».

Εμβρόντητος έμεινε ο Παπαδιαμάντης, όπως εκφράζει μέσα στο διήγημά του τα προσωπικά του συναισθήματα, ακούγοντας τον Καλούμπα να τραγουδάει διερχόμενος μέσα στην κοσμοχαλασιά, όπου τα πάντα έπλεαν σαν καρυδότσουφλα! Και ο ίδιος ομολογεί: «Ω, χαρά στην γενναιότητα τού ανθρώπου! Μέσα εις τοιοῦτον κατακλυσμόν νά έχη τὸ θάρρος νά έξέρχεται εις τόν δρόμον νά κοιμάζει. Αυτό είναι ένα είδος ήρωϊσμού. Άκουσίως έγέλασα, έλαβα τὸ θάρρος και είπα: -Δέν θά μās χαλάσ' ό Θεός, άφου ό Καλούμπας έχει κουράγιο με τέτοιο καιρό να βγαίνει πατινάδα στὸν δρόμο!».

Τα ίδια λέμε κι εμείς οι ανάξιτοι συμπατριώτες του μεγάλου μας Παπαδιαμάντη, θαρρεύοντας από τα εμπνευσμένα παιδιά της περιοχής μας που έψαλλαν τα κάλαντα με τόση ζωντάνια και δύναμη, κόντρα στην πλαδαρότητα που τείνει να καλύψει τα πάντα γύρω μας. Ξεσπαθώνουμε και λέμε: -Ό,τι κι αν γίνει δεν θα μας «χαλάσ' ό Θεός»! Εφ' όσον υπάρχουν σε κάθε γωνιά της γης μας πλάσματα που τιμούν τα Χριστούγεννα, το Πάσχα και με κάθε ορθόδοξο τρόπο, την Όντως Ζωή, σίγουρα το όλο πονηρό υφαντό, που τείνει να καλύψει τον νου μας, θα ξεπουπουλιαστεί.

«Θα έλθει πρώτα ένα ψευτορωμαϊκό, μην το πιστέψετε, μετά θα έλθει το πραγματικό ρωμαϊκό» (Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός). Λέγαμε, βέβαια, οι φουκαράδες οι Έλληνες, ότι θα επικρατήσει κάποια πολιτική κατάσταση στη χώρα μας βασισμένη σε κάποια συνηθισμένα πολιτικάντικα ψευδή σχήματα, ακούγοντας τον Άγιο. Αλλά τόσα ψεύδη, με το τσουβάλι, ποιος το περίμενε!!!

Καταιγισμός ψεύδους!

Υπήρχαν βέβαια και τότε, την εποχή που συνέτασσε ο Παπαδιαμάντης τα θαυμάσιά του, πολλοί που ενοχλούντο από τα **άσματα** του διερχόμενου τραγουδιστή. Ήθελαν να... κοιμηθούν! Όπως δεν είναι και λίγοι οι σημερινοί που έχουν συνθηκολογήσει με την υπναλέα κατάσταση στην οποία οδηγείται ταχύτατα η χώρα μας. Κανείς δεν περίμενε από «άγρυπνους» φύλακες να συνιστούν την σιωπή, την ώρα που ήταν αναγκαία η κραυγή τους προς γενική αφύπνιση πάντων. Θρίαμβος ησυχίας επεβλήθη εκ μέρους τους, εν ώρα φοβερού οικονομικού πολέμου. Ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις κατά δύναμη αντιδρούν και φυλάσσουν Θερμοπύλες.

-Λούφαξε βρε Καλούμπα! Ακούγεται επιτακτικά η φωνή του μισοκοιμισμένου που εννοεί να σταματήσει κάθε ενόχληση που απειλεί να σταματήσει τον γλυκύτατό του ύπνο...

-Σκασμός βρε τέρατο! Η απάντησή, και το **άσμα** συνεχίζεται απτόητο, πηγαίο και δυναμικό! «Έκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον» (Μαθ. κα' 16).

Μαζί με τον Καλούμπα, το χαριέστατο αυτό λαϊκό πρόσωπο που τόσο θαρρετά «παρασημοφόρησε» ο Παπαδιαμάντης, γιατί κι εμείς, ενώ βλέπουμε σήμερα δυναμικές και ζωντανές «εικόνες» που μας αφυπνίζουν, γιατί στερούμεθα το θάρρος και την διάκριση ν' αναγνωρίσουμε μια όντως αγωνιστική προσπάθεια;

Από που είμαστε αγκιστρωμένοι και περιοριζόμαστε στο να απονειμούμε ένα συντηρητικό έπαινο καθωσπρεπικής ρουτίνας;...

Γ. Σ. Γκεζερλής

Φλομωμένη η Πυθία κι ο χρησμός χρεοκοπία.

Συνεργασία κάνανε
ζήλος και αυθεντία
σκέφτονται και σκαρώνουνε
σύγχρονη πολιτεία.

Όπου υπάρχουν χρήματα
σαρώνουν και φτναρίζουν,
χωρίς πολύ συζήτηση
ομόλογα σκορπίζουν.

Βλέπουν το θύμα οι αγορές
και χάρεται η ψυχή τους
τα δόντια τους γυαλίζουνε
ανοίγει η όρεξή τους.

Τι θέλουν τα βλαστάρια μας,
τι θέλουν τα παιδιά μας;
-Θέλουμε ν' αναστήσουμε
την δόξα την παλιά μας.

-Περάστε απ' το ταμείο μας
περάστε στο σαλόνι
τι θέτε να σας παίξουμε
κλαρίνο ή τρομπόνι;

Κοκκίνισαν τα μάγουλα
των νεοευρωπαίων
και ντροπαλά τους ζήτησαν
κάποιο σκοπό μοιραίων.

Έκτοτε δεσμευτήκαμε
με τα ευρομαντεία
του ΔΟΥ ΝΟΥ ΤΟΥ μνημόνια,
Χρησμός, Χρεοκοπία!

Μας παίξουν και χορεύουμε
μ' όλα τα όργανά τους
και κούρεμα μας κάνουνε
και τα μαλλιά δικά τους.

ο Παράλογος

Το έργο της Εκκλησίας

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

φύλα με δυσκολία δέχονται την έννοια «Εκκλησία» και όσοι την δέχονται, την κατανοούν ως μία αναγκαία κατάσταση για την ανύψωση του ατόμου διά της εφαρμογής των εντολών και του νόμου του Θεού. Άλλοι δε λαοί, αναλόγως προς την πνευματική και κοινωνική των κατάσταση, διαφορετικά και τις περισσότερες φορές αντιφατικά καταλαβαίνουν την υφή και το έργο της Εκκλησίας.

Εμείς, όμως, ως Ορθόδοξοι χριστιανοί, πρέπει πάντοτε να αναζητούμε τι ο Κύριος, οι Απόστολοι και οι Πατέρες λέγουν για την Εκκλησία και το έργο της. Κοινή σε όλους αυτούς πεποίθηση είναι ότι η Εκκλησία ως σώμα Χριστού παρατεινόμενο στους αιώνες συνεχίζει εν χώρω και χρόνω την ζωή και την πολιτεία μέχρις συντελείας των αιώνων. Επομένως, το έργο της ως απόρροια του τριπλού λειτουργήματος του Κυρίου είναι αγιαστικό, μορφωτικό και αγαπητικό-κοινωνικό. Και για μεν τις δύο πρώτες αποστολές είναι υπεύθυνοι οι πρεσβύτεροι και οι επίσκοποι, για δε την τρίτη οι πάσης φύσεως διάκονοι.

Το τριπλό αυτό έργο της Εκκλησίας φαίνεται στο δεύτερο κεφάλαιο των Πράξεων, όπου όλοι οι πιστοί, Απόστολοι και λαός, «ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδασκίᾳ τῶν ἀποστόλων καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλήσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς προσευχαῖς... πάντες δὲ οἱ πιστεύοντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά» (Πραξ. β' 42,44).

Το τριπλό αυτό έργο στην αρχή, ως γνωστόν, εγίνετο υπό των Αποστόλων. Επειδή, όμως, ο αριθμός των πιστών ἐπλήθαινε και ἄρχισαν να δημιουργούνται διάφορα προβλήματα, οι Απόστολοι προχώρησαν όχι στην απαξίωση του κοινωνικού έργου αλλά στην ανάθεσή του σε επίσης φωτισμένους αγίους ανθρώπους, ώστε και το κοινωνικό έργο να ενεργείται απερισπαστως. Ακριβώς δε κατά την αναγγελία της εκλογής των Ἐπτά Διακόνων ο Απόστολος Πέτρος οριοθετεί τις τρεις πτυχές του ενιαίου έργου της Εκκλησίας: «ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτὰ, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης (ενν. την διακονία των τραπεζών) ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν». (Πραξ. στ' 3-4).

Αρα, το έργο της Εκκλησίας είναι: α) πνευματικό-λατρευτικό (προσευχή), β) μορφωτικό (διακονία του λόγου) και γ) κοινωνικό (διακονία των πιστών). Το έργο λοιπόν του αποστόλου Στεφάνου και των άλλων διακόνων ήταν η διακονία των πιστών στις

Ο αληθινός Επίσκοπος

Το φθινόπωρο του 371 οι ορθόδοξοι της Καππαδοκίας αποτελούσαν ένα νηράκι μέσα στον ωκεανό των αρειανών. Ο αυτοκράτωρ Ουάλης προσπαθούσε ν' απλώσει την αίρεση του Αρείου παντού. Και τώρα πολιορκούσε ασφυκτικά την Καισάρεια, που ήταν η μητροπολιτική έδρα του Μ. Βασιλείου.

Τα άλλα κέντρα της αυτοκρατορίας υποτάχτηκαν στη θέλησή του. Αυτό όμως έγινε με διωγμούς, δημεύσεις περιουσιών, βασανιστήρια, ακόμη και θανατώσεις.

Η Καππαδοκία απέμεινε τελευταίο φρούριο αντιστάσεως της Ορθοδοξίας. Ο αυτοκράτωρ έστειλε τότε εναντίον τού Μ. Βασιλείου τον έπαρχο Μόδεστο.

Ο Μόδεστος πήρε αρκετούς πραιτοριανούς, μπήκε στην Καισάρεια, εγκαταστάθηκε το διοικητήριό της και διέταξε να παρουσιαστεί την επόμενη μέρα ο επίσκοπος ενώπιόν του.

Ο Μ. Βασίλειος, έπειτα από μια νύχτα αγρυπνίας και φλογερής προσευχής, ξεκίνησε... Το κρύο του πρωινού περόνιαζε το

βιοτικές των ανάγκες. Επειδή, όμως, ο Άγιος Στέφανος ήταν φωτισμένος και προικισμένος με την χάρη του Θεού βοηθούσε και στο κήρυγμα και στην διδασκία. Γι' αυτό ακριβώς φάνηκε και επικίνδυνος στο εβραϊκό, άδικο και υποκριτικό κατεστημένο, γιατί, όπως οι ίδιοι ομολογούν, ο Άγιος Στέφανος με την πνευματική και την κοινωνική του προσφορά εκήρυττε ότι «Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος οὗτος καταλύσει τὸν τόπον τοῦτον καὶ ἀλλάξει τὰ ἔθνη ἃ παρέδωκεν ἡμῖν Μωϋσῆς» (Πραξ. στ' 14).

Ο Εβραίοι, δηλαδή, δεν εθίγησαν τόσο απ' την απλή περί Χριστού διδασκαλία, όσο απ' το γεγονός ότι ο Χριστός, ως βασιλεύς ουρανού και γης, διδάσκει την αγάπη και όχι την εκμετάλλευση μεταξύ των ανθρώπων, μεταβάλλοντας όλα τα ἦθη και τα ἔθιμα ανθρώπων και λαών προς σωτηρία των ανθρώπων.

Από τότε μέχρι σήμερα, όταν ο Χριστιανισμός παραμένει μια απλή θρησκευτική διδασκαλία, χωρίς εσωτερική αναγέννηση και κοινωνική αλληλοπεριχώρηση, γίνεται συνήθως αποδεκτός από τα ανθρώπινα κατεστημένα. Αν όμως τολμήσει να εφαρμόσει και την τριπλή αποστολή του και να επιτελέσει το τριπλό έργο, τότε αμέσως τίθεται εκτός νόμου και διώκεται.

(Από την εισαγωγή στο νεοεκδοθέν βιβλίο των Ἐπαύξεων, «Ο Προτομάρτυς και Αρχιδιάκονος Στέφανος»).

ασθενικό του σώμα, η ψυχή του όμως ήταν θερμή. Βάδιζε γαλήνιος και αποφασιστικός για τη μεγάλη αναμέτρηση. Τον ακολουθούσαν αρκετοί αφοσιωμένοι πιστοί. Οι πραιτοριανοί όμως του Μόδεστου πρότειναν τα δόρατα και άφησαν να περάσει ο επίσκοπος μόνος.

Ο έπαρχος τον περίμενε με ύφος προκλητικό και απειλητικό στην επίσημη αίθουσα. Τον περιστοίχιζαν αξιωματούχοι και φρουροί. Με φωνή βαριά είπε:

Βασίλειε, πώς τολμάς -μόνον εσύ να εναντιώνεσαι στο θέλημα του βασιλιά; Πώς τολμάς να τον περιφρονείς; Ποιος νομίζεις ότι είσαι;

Ο Άγιος δεν δειλίασε με όσα έβλεπε και άκουγε. Με απόλυτη ηρεμία ρώτησε:

-Για ποιο πράγμα με κατηγορείς; Ποιο είναι το σφάλμα μου;

-Δεν ακολουθείς την πίστη του βασιλιά. Είσαι ο μόνος ανυπότακτος.

-Ο βασιλιάς δεν έχει σωστή πίστη! Πιστεύει πως ο Υιός του Θεού είναι κτίσμα. Εγώ όμως προσκυνώ τον Υιόν ως Θεό.

-Τότε εμείς τι είμαστε, που ακολουθούμε τον αυτοκράτορα;

-Αιρετικοί!

Ο έπαρχος τα είχε κυριολεκτικά χαμένα. Δεν περίμενε τέτοια παρηρησία από τον Μ. Βασίλειο.

-Μα δεν θέλεις να είσαι με το μέρος μας; Να μας έχεις φίλους;

-Σαν χριστιανός που είμαι, θέλω να έχω φίλους με πίστη, όχι με αξιώματα.

-Δεν φοβάσαι την εξουσία μου;

-Μα γιατί να φοβηθώ; Τι μπορείς να μου κάνεις;

-Τι μπορώ; Έκανε εξαγριωμένος. Δήμευση της περιουσίας σου, εξορία, βασανιστήρια, θάνατο!

-Αυτά δεν τα φοβάμαι. Τι άλλο έχεις;

-Δεν τα φοβάσαι; Γιατί;

-Η μόνη μου περιουσία είναι λίγα τριμμένα ρούχα και κάτι παλαιά βιβλία. Γι' αυτό δεν φοβάμαι τη δήμευση. Η εξορία πάλι δεν με τρομάζει. «Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς». Ἄλλωστε, σ' αυτή τη γη είμαι πάροικος και παρεπίδημος. Όσο για τα βασανιστήρια, μάθε ότι το σώμα μου είναι πολύ ασθενικό και σύντομα θα υποκύψει. Με απειλές τέλος με τον θάνατο; Θα μου γίνεις ευεργέτης! Αυτὸν ποθῶ κι εγώ, για να ενωθώ το συντομότερο με τον Θεό μου.

Ο έπαρχος έπεσε σε βαθιά συλλογή. Κατόπιν σήκωσε αργά το κεφάλι και ομολόγησε:

-Βασίλειε, κανείς επίσκοπος δεν μου μίλησε μέχρι τώρα με τόσο θάρρος.

-Ναι, γιατί ποτέ μέχρι τώρα δεν συνάντησες αληθινὸ επίσκοπο!

Ο Μόδεστος βρέθηκε σε δύσκολη θέση και αναγκάστηκε ν' αφήσει τον Άγιο ελεύθερο. «Μεγαλειότατε, ηπτηθήκαμε!», ομολόγησε αργότερα στον αυτοκράτορα Ουάλη. (Χαρίσματα και χαρισματούχοι, εκδ. Ι. Μ. Παρακλήτου, τ. 3ος, σ. 68-70)

Και η Πολιτική είναι του Χριστού

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

τηχητές η υπευθυνότητα, με την οποία θα πρέπει να διαχειρίζεται το εκλογικό του δικαίωμα ο πολίτης, αφού σήμερα δεν είναι και λίγα τα πρόσωπα που δια της ψήφου των ταΐζουν θηρία!

-«Ψηφίστε χριστιανούς πολιτικούς, όπου τους βρείτε», κατέληξε επιγραμματικά ο Σεβασμιώτατος. «Διδάξτε τους μικρούς μαθητές σας, όχι μόνο το Δόγμα της Πίστεώς μας, αλλά και τους αρμούς της κοινωνικής μας ζωής που σήμερα σαλεύονται και η αδικία βρίσκει ευκαιρία και καλύπτει τα κενά»...

Σε ερώτηση κατηχητή, ποιο θα είναι το όφελος, εάν χριστιανός πολιτικός ενταχθεί σε ένα από τα κόμματα του χρεοκοπημένου «δικομματισμού», όπου αποδεδειγμένως πλέον η γραμμή τους αποκλίνει ουσιαστικά από κάθε πατροπαράδοτη αλήθεια, η απάντηση ήταν ελεύθερη και καθόλου καταναγκαστική: «Ας ερευνησουμε για χριστιανούς πολιτικούς και σε άλλα μικρότερα κόμματα».

Ετέθη από ακροατή και το εξής ερώτημα: «Δεν θα πρέπει εμείς ως Εκκλησία να μεριμνήσουμε, για να συνενωθούν όλες οι χριστιανικές δυνάμεις, καθώς και τα μικρά χριστιανικά κόμματα ούτως, ώστε οι πολίτες να ψηφίσουν ορθόδοξους χριστιανούς και να βγούμε απ' το αδιέξοδο;»

Απάντηση Επισκόπου: «Συμφωνώ με αυτή την ερώτηση. Γίνεται μία άτυπη διεργασία μεταξύ δυνάμεων εκκλησιαστικών και αυτά τα οποία λέχθηκαν εδώ λέγονται και σε άλλες συνάξεις σε άλλες Μητροπόλεις που κινούνται προς την ίδια κατεύθυνση. Υπάρχει μία ομάδα Ιεραρχών που μιλάει γι' αυτά τα θέματα και κινείται προς την συνένωση των χριστιανικών δυνάμεων, ο καθένας στη Μητρόπολή του, και πιστεύω πως αυτή η προσπάθεια οδεύει καλώς, αρκεί να την στηρίξουμε».

Στη συνέχεια πήρε το λόγο ιερωμένος, ο οποίος ανέφερε ότι άκουγε όλα τα λεχθέντα με πολύ ευχαρίστηση, μια και η Ιεραρχία επιτέλους αρχίζει να μιλάει, διότι μία κατηγορία που μας προσάπτει, όπως ανέφερε, ο λαός ακόμα και οι πιστοί, είναι ότι η ιεραρχία τούτη την δύσκολη ώρα -κατά την κοινή γνώμη- κωφεύει.

Η απάντηση ήταν η εξής: «Έχετε δίκιο σε ότι λέτε, αλλά θέλει πολύ προσοχή και πρέπει να τηρούνται ορισμένες ισορροπίες, ώστε να μην επέλθει διχασμός. Είναι εύκολος ο διχασμός, και δύσκολη η ενότητα. Η Εκκλησία θα πρέπει να μιλήσει στον

Η αρχή του αγώνα

«Το αδύνατο ανθρώπακι (Αγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος) λειτουργούσε κι ένιωθε να γεμίζει το σύμπαν από την παρουσία του. Στεκότανε να μιλήσει στην Ωραία Πύλη και βουβαίνονταν οι πάντες. Οι εντυπώσεις τρέξανε αστραπή. Στον Ιππόδρομο, στις αγορές και το λιμάνι, στ' αρχοντικά και τις γειτονιές. Κι ο κόσμος μαζευτότανε όλο και πιο πολύς. Πλημμύριζε ο ναός. Πέφτανε πάνω στο χαμηλό τέμπλο, στο ιερό Βήμα. Πίσω έσπρωχναν να μπουνε κι άλλοι. Τέτοιες Λειτουργίες δεν είχανε ξαναζήσει. Ο Γρηγόριος έλεγε τις Ευχές και στο πρόσωπό του βλέπανε ότι κοινωνούσε με το Θεό. Έλαμπε κι έδινε θεία γαλήνη. Βλέπανε μπροστά τους το θαύμα της θείας Χάρης και όλοι, ποιος λίγο ποιος πολύ, την γεύονταν. Το κήρυγμά του ήταν στερεωτικό. Πώς έβγαινε από μέσα του; Πως λειτουργούσε ο νους του και η καρδιά του; Λες και ήτανε κιθάρα και την χτυπούσε κατάλληλα το ίδιο το Άγιο Πνεύμα! Η αλήθεια που τους ανέλυε φυτευότανε βαθιά στο είναι τους. Και τους

κόσμο και να τον πείσει ότι υπάρχει και κάτι διαφορετικό από αυτό που γνωρίζει, από αυτό που συνηθίζει να ακολουθεί πολιτικά. Θα πρέπει και ο καθένας μας στον χώρο που βρίσκεται να κινηθεί προς αυτή την κατεύθυνση.

Εν συνέχεια ο Σεβασμιώτατος ανέφερε ότι γίνονται διαπραγματεύσεις και κινήσεις που δεν έχουν γνωστοποιηθεί και δεν είναι κατάλληλη ώρα για να εκτεθούν, κάνοντας και μια ευνοϊκή αναφορά σε γνωστό κυβερνητικό πολιτικό πρόσωπο που όμως προκάλεσε τις αντιρρήσεις των παρευρισκομένων.

Τέλος, ιερωμένος ειδικός για τα θέματα της νεολαίας, ευχαρίστησε τον Σεβασμιώτατο εγκαρδώς που έδωσε την ευκαιρία για μία τόσο ανοιχτή συζήτηση, παρέχοντας τόσο στους παρευρισκόμενους ιερείς, όσο και στους κατηχητές, τη δυνατότητα να εκφραστούν ελεύθερα (σ.σ. ακόμα και για αυτά τα πολιτικά νοήματα που, δυστυχώς, θεωρούνται από πολλούς χριστιανούς ως ταμπού) και ευχήθηκε και στο μέλλον να επαναληφθούν τέτοιες συζητήσεις που προάγουν τον χριστιανό.

Αυτά τα λίγα, αλλά σημαντικά, πληροφορηθήκαμε από την ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου της περιοχής μας, επ' ευκαιρία της κοπής της Βασιλόπιτας των Κατηχητών, και είμαστε βέβαιοι ότι αυτή τη φορά το φλουρί δεν έπεσε ως συνήθως σε ένα άτομο, αλλά σε ένα λαό που χρόνια περιμένει με υπομονή ν' ακούσει από υπεύθυνο εκκλησιαστικό πρόσωπο το σύνθημα: ΚΑΙ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ!

Γ. Σ. Γ.

εξηγούσε ακόμα γιατί ο Άρειος και ο Ευνόμιος, ο Σαβέλλιος και ο Απολλινάριος δε λέγανε την αλήθεια. Τους εξηγούσε με κάθε λεπτομέρεια το γιατί όλοι αυτοί διδάσκανε πλανημένα τα πράγματα. Τους τα 'λεγε έτσι, ώστε ο κάθε πιστός

να μπορεί στις συζητήσεις με τους αιρετικούς να τους ανατρέπει, να τους γυμνώνει από τα επιχειρήματά τους.

Οι ορθόδοξοι στερεωθήκανε. Γέμισε η καρδιά τους με πνοή της αλήθειας. Ο νους τους βρήκε στηρίγματα και όπλα εναντίον των αιρετικών. Το είναι τους τώρα ορθώθηκε, θαρρέψανε και προσκαλούσαν και προκαλούσαν ανοιχτά, σε κάθε γωνιά, σε κάθε πλατεία, σε κάθε Φόρο, στα λουτρά, παντού...

-Ελάτε να λειτουργηθείτε αληθινά. Ελάτε ν' ακούσετε πως μιλάει για την αλήθεια το Άγιο Πνεύμα.

Διδάσκει ο Γρηγόριος από τη Ναζιανζό. Θα δείτε τι πάει να πει άνθρωπος του Θεού, θεόπνευστος...

Οι αρειανοί και οι άλλοι αιρετικοί τάράχθηκαν. Σαράντα χρόνια τώρα στην Πόλη οι Ορθόδοξοι δεν τολμήσανε να κουνηθούν.

-Τι κάνουμε; Πώς θ' αντιδράσουμε; σκέφτηκαν. Και μπορούσαν ακόμα να κάνουν πολλά. Μα κόπος άδικος. Οι καιροί αλλάξανε. Μόνο που θα ταλαιπωρούσαν τους ορθοδόξους. Μόνο αυτό. Και δεν το παραλείψανε.

Στο μεταξύ, δεν πέρασαν λίγες εβδομάδες και οι ορθόδοξοι διαπίστωσαν με λύπη: Μικρός και ακατάλληλος ο ναός, ο μοναδικός για όλη την Πόλη, την Ξακουστή Νέα Ρώμη. Ο Αβλάβιος όμως ήταν εκεί! Πλημμυρισμένος από την αλήθεια και την παρουσία του Γρηγορίου, δε δίστασε:

-Εδώ, αδέρφια, σε τούτο το χώρο. Τον έχω από τον παππού μου... θα χτίσουμε όλοι μαζί πιο μεγάλη την Εκκλησία μας.

Και βάλθηκαν, πράγματι, όλοι μαζί να διαρρυθμίζουν και να χτίζουν ένα στενόμακρο κτίσμα, και το 'καμαν ευρύχωρο ναό. Τον είπαν ναό της Αναστασίας. Όχι τυχαία. Τον είπαν έτσι, γιατί εκεί μέσα αναστήθηκε για την περιοχή η Ορθοδοξία. Εκεί μέσα φανερώθηκε με τρόπο έξοχο και μοναδικό η αλήθεια για την Αγία Τριάδα. Λειτουργός και φανερωτής ο Γρηγόριος. Ο ίδιος του άρεσε να συνδέει το όνομα του ναού με την αναγέννηση της Ορθοδοξίας στην Κωνσταντινούπολη.

(Στ. Παπαδόπουλου, «Ο πληγωμένος αετός, Γρηγόριος ο Θεολόγος», εκδ. Αποστ. Διακονία, σ. 146-147).

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρα 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, gbelis@di.uoa.gr

Το φυλλάδιο φιλοξενείται στην
ιστοσελίδα www.pigizois.gr